

beurt het nachtjaponnetje hoog op en de heerlijke rose beentjes komen te voorschijn. — „Ziet u, pa?” —

Ja, hij ziet het.

„Je bent een knappe meid!”

„Wat, pa? — 'k Versta u niet!”

„Pa zegt, dat je een knappe meid bent!” — zoo herhaalt mevrouw Reeze zijne woorden. — „Maar je moet niet erg hard praten, hoor lievertje!”

„Waarom praat pa zoo zachtjes? — Heeft hij slaap? — — Hebt u slaap pa?” — Ze staat vlak voor hem op de teentjes.

„Een klein beetje, Hanna!”

„O pa, weet u wel, de pop, Keetje, u weet wel, die heeft een oog verloren en de kat heeft het ingeslikt, en nou zegt Ru, dat de kat nou in z'n eigen maag kan kijken — zeg pa!”

„Zoo!”

„Ja pa, en nou kan ik heelemaal in der hoofd zien, — ajakkes!”

„Krijg ik 'n zoen van je, Hanna, en dan naar bed hoor, lieveling!”

Ze krabbelt tegen 't bed op en verliest juist haar evenwicht, als ze boven is.

Eer mevrouw Reeze bij de hand is, ligt ze juichend bij haar vader, dol van pret en trappelend met de beenen giert ze in uitbundig genieten. Ze slaat de armen om zijn hals en kust hem met de frissche lippen bij herhaling, onder allerlei onmogelijke, maar voor hem, zoete geluidjes.

Mevrouw Reeze omvat de kleine en beurt haar op.

„Kom nu, Hanna, morgen wéér, hoor!”

De heer Van Voorst laat zijn kind los en ziet het na. Weer vecht de kleine om te loopen.

„'t Mag niet, vrouwtje!” zegt mevrouw Reeze. „Je zult kou vatten!”

Ze wuift haar vader toe.

„Dàg — — dag pa!”

Met beide handen vat ze de deur, doet deze open en toe, twee- drie-maal en telkens komt het aardige kopje om den hoek, even glurend en herhaalt haar „dàg!” in verschillende toontjes.

Even zooveel malen beantwoordt de zieke haar scherts met een lach of een knik. — Eindelijk is de deur gesloten en klinkt haar stemmetje, hoewel gedempt door afstand en muren, hem toch nog een oogenblik tegen.

Mevrouw Reeze keert terug naar de ziekenkamer en Eva is in de vestibule om haar vriendin uit te laten.

„'k Heb je veel te lang opgehouden,” — zegt deze — „'t beste, hoor! — Overspan je toch niet! — Kom, beur je op, Eva lief! — — Och, 'k heb zoo met je te doen, arm schepseltje!”

Eva snikt nu even. „'t Is wel vreeselijk,” — zegt ze — „'k weet niet, hoe of ik het dragen moet!”

„Heb 'k je heusch niet te lang opgehouden?”

Eva schudt het hoofd.

„Wat zal 't je interessant staan, die rouw!”